

SALUTACIÓ DE MONS. SERGI GORDO RODRÍGUEZ EN OCASIÓ DEL SEU NOMENAMENT COM A BISBE DE TORTOSA

Barcelona, 13 de juliol de 2023

Estimats diocesans, amics i amigues de la diòcesi de Tortosa: la pau sigui amb vosaltres!

Avui s'ha fet públic que el Papa Francesc m'ha nomenat bisbe de la vostra diòcesi. Us envio tot seguit la meva cordial salutació des de Barcelona, esperant que el dissabte 9 de setembre, a les 11 hores, puguem trobar-nos celebrant l'eucaristia a la Catedral de Tortosa amb motiu de l'inici del meu ministeri episcopal entre vosaltres.

En aquests moments el que em surt del cor és donar gràcies a Déu, amb tots i totes vosaltres, sant Poble fidel de Déu que peregrina a Tortosa, per aquesta nova crida que rebo del Senyor «amb temor i tremolor», molt conscient de les meves limitacions, i alhora amb joia i esperança. Agraeixo ben de cor al Sant Pare la seva confiança. Avui prego tot recordant una coneguda cançó que em va marcar quan era seminarista: «Caldrà dir que sí cada dia, a cada moment, cada passa». Demano al Senyor la seva gràcia per tal que aquest sí a la seva nova crida sigui ben perseverant i generós.

Aquí em teniu, estimats diocesans, amb molta il·lusió de venir a compartir la meva vida amb vosaltres, amb el desig d'amarar-me de cadascuna de les comarques de la diòcesi. Estic content perquè podem «caminar junts», cridats a ser «Església en sortida», deixebles missioners del Senyor. Tinc en compte la síntesi que vau publicar amb motiu de la fase diocesana del Sínode. La faig meva. Compteu-hi. L'experiència del Sínode a nivell diocesà, com remarqueu, «ha desvetllat una il·lusió per caminar d'una forma nova i obrir horitzons». I també afirmeu «el convenciment manifest que l'encontre amb el Senyor ressuscitat i amb els altres, és a dir, la sinodalitat, ens permetrà superar el cansament i el desànim, així com sostenir viva la fe».

Desitjo aprendre molt de vosaltres, conèixer-vos, escoltar-vos, fer meus els vostres goigs i esperances, tristeses i angoixes, endinsar-me en la vostra història, contemplant amb mirada de fe el pas de Déu per les vostres vides, la seva bona petjada en aquesta terra de sants i beats, amb la intercessió dels quals som novament cridats a irradiar l'alegria de l'Evangeli: Sant Salvador d'Horta, Sant Francesc Gil de Frederic, Santa Maria Rosa Molas, Sant Enric d'Ossó i Cervelló, i els beats Jacint Orfanell, Pere Sans, i Manuel Domingo i Sol.

Compteu, si us plau, ja des d'ara amb la meva proximitat. Que, com el Papa Francesc ens demana als bisbes, sàpiga estar de vegades *al davant* per indicar el camí i cuidar l'esperança del poble, altres vegades estar simplement *enmig de tots* amb proximitat senzilla i misericordiosa, i en ocasions hauré d'estar *al darrere del poble* «per ajudar els ressagats i, sobretot, perquè el ramat mateix té el seu olfacte per trobar nous camins» (*Evangelii gaudium* 31). No vull oblidar mai que, com deia Sant Agustí, soc «cristià AMB vosaltres i bisbe PER A vosaltres».

I ara us faig una confidència. Quan fa sis anys vaig haver de cercar un lema episcopal, tot d'una vaig escollir-ne el següent: *Serviu el Senyor amb alegria* (salm 99,2). I vaig considerar que aquell servei per al qual em cridava el Senyor no era sols una crida per a mi, per tal de servir-lo únicament jo a Ell, sinó que vaig desitjar que es convertís en un lema eclesial, comunitari, sinodal, de fe compartida, de servei joiós compartit. En efecte, l'antífona diu «serviu», no pas «serveix». Diu «serviu», tots i totes, fraternalment, jo amb vosaltres, i vosaltres amb mi, tots sempre ben units servint el Senyor, especialment en els seus predilectes: els malalts, els febles i afeixugats per qualsevol circumstància, els

pobres i necessitats. Tots al servei del Senyor, i amb alegria. Una alegria no pas provocada per les circumstàncies favorables o per un tarannà optimista. És l'alegria que mai ningú no ens podrà prendre, la joia que neix del viure en l'amor del Pare, el goig que neix del cor del qui lloa el Senyor perquè viu l'alegria de ser seu, tot seu.

Des d'aquest servir el Senyor i els germans amb alegria vull viure aquesta nova crida del Senyor, agraint la vida i el ministeri dels bisbes antecessors: el Cardenal Ricard M. Carles, al cel sigui, que, com a posterior arquebisbe de Barcelona, em va ordenar diaca i prevere; el Cardenal Lluís Martínez Sistach, que, també com a posterior arquebisbe de Barcelona, em va nomenar Secretari General i Canceller de la cúria; Mons. Xavier Salinas, amb qui vaig col·laborar com a bisbe membre de l'aleshores Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar de la Conferència Episcopal Espanyola quan ell n'era president; i Mons. Enric Benavent, amb qui en aquests sis anys d'episcopat hem compartit reunions en el si de la Conferència Episcopal Tarraconense. I no vull deixar d'agrair la generosa tasca pastoral que en aquests mesos de seu vacant ha dut a terme com a Administrador Diocesà Mn. Josep Lluís Arín amb tot el seu equip de govern.

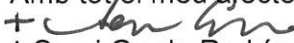
Sento com si d'una cursa de relleus es tractés, i ara el Senyor em demana que en prengui el testimoni i segueixi la missió, coneixent cada prevere, cada diaca, cada laic compromès, cada persona consagrada; apropant-me als infants, joves, adults i ancians de cada comunitat cristiana, a totes les persones i, de manera especial, als qui pateixen; aprenent molt de cadascú de vosaltres; col·laborant també amb les institucions i amb tota persona de bona voluntat, sigui quin sigui el seu credo o ideologia; tractant les autoritats amb respecte pel seu compromís en el servei al bé comú, treballant pel bé de tothom; i en tot i per tot acompanyant-vos amb el meu afecte i pregària.

La meva nova missió comporta que he de deixar l'arxidiòcesi de Barcelona. Aquí he nascut —fill d'una senzilla família de treballadors vinguts d'un petit poble de Granada— i aquí he exercit sempre el meu ministeri presbiteral i episcopal. Agraeixo especialment aquests intensos sis anys de fraternitat episcopal viscuda amb l'estimat Cardenal Joan Josep Omella, que em va ordenar bisbe, i els meus germans bisbes auxiliars Javier Vilanova —fill de la Fatarella, població de la diòcesi de Tortosa— i David Abadías. I no puc deixar de recordar en la pregària l'enyorat bisbe auxiliar Antoni Vadell i Ferrer, al cel sigui. Recordo amb emoció que a ell i a mi ens va impactar molt positivament l'Aplec de l'Esperit, la gran trobada de joves que es va celebrar a Tortosa durant el cap de setmana de la Pentecosta de l'any 2018.

«Caldrà dir que sí cada dia, a cada moment, cada passa», fa la cançó que us he recordat a l'inici. Prego per tots i cadascun de vosaltres per intercessió de la Mare de Déu de la Cinta, patrona principal de la ciutat de Tortosa, i us demano, si us plau, que pregueu per mi per tal que, com ella, sàpiga dir sí cada dia a la crida del Senyor tot servint-lo, a Ell i a tothom, amb alegria.

Si Déu vol, ben aviat seré entre vosaltres com un tortosí més i amb goig cantarem junts a una sola veu: *Fills de la terra tortosina cantem a nostra Cinta, himnes d'amor. És la Cinta nostra Reina, nostra Mare, nostre Tresor. Veniu tortosins. La Cinta mo'l demana, donem-li'l cor. Estimem-la, adorem-la, jurem defensar-la hasta la mort. Cridem sempre a veu plena: Nostra Cinta, sobretot! Nostre Cinta, sobretot!*

Amb tot el meu afecte i benedicció,

† Sergi Gordo Rodríguez

Bisbe auxiliar de Barcelona i bisbe electe de Tortosa